

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 108. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789312192.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Wexschall havde ikke noget godt rygte med hensyn til sin opførsel mod unge piger; [men enten det nu var så heldigt, at min person ikke fandt behag for hans øjne, eller jeg til trods for den forandring, der var foregået med mig, dog endnu til mit held besad noget af dette uudsigelige, der gør, at herrerne ikke vovede noget upassende, skal jeg ikke kunne sige, men vist er det, at jeg intet havde at kæmpe imod i denne retning.] Han var som alle i dette hus venlig og god imod mig. Han var i besiddelse af en medfødt komik, som morede mig og alle andre. Hans sanddruhed måtte man ikke tage det for nøje med, men der var i hans små forfængelige løgne en vis uskyldighed, de var næsten altid morsomme og sjælden til nogens skade. Han var ansat i Det kongelige Kapel og spillede henrivende smukt på violin. Når han gik op og ned i sin stue og fantaserede på sit instrument, kunne jeg i hele timer lytte dertil med største glæde. Hans komiske lune gik jo rigtignok af og til videre end tilladt var. Således erindrer jeg, at Oehlenschläger en aften havde meldt sig for at læse en af sine tragedier højt for madam W. Disse oplæsninger kedede Wexschall, og han blev temmelig utilfreds, når de tilbødes, men ville dog ikke have ord for, at denne underholdning ikke interesserede ham. Han fandt da på alle slags puds for at bøde på den kedsommelighed, han følte under læsningen. Han havde en stor, prægtig hund, som hed Murat. Denne var dresseret til at gå og tie på det mindste vink af dens herre. Da vi nu alle havde taget plads om det runde bord, og Oehlenschläger var i fuld begejstring over sit værk, begyndte Murat ubarmhjertig at gå og hyle på det frygteligste. Wexschall sprang da forbitret op og gav sig - tilsyneladende opbragt - til at skælde på det stakkels dyr, der kun havde adlydt sin herres vink; han gjorde da tusinde undskyldninger for Oehlenschläger og forsikrede ham, at dette ikke oftere ville ske, og bad ham derfor blive ved. Oehlenschläger var meget ubehagelig berørt ved denne afbrydelse, hvilket han havde møje med at skjule, læste imidlertid dog videre, indtil den ubarmhjertige Wexschall fandt et nyt moment i læsningen, hvor han mente, at hundens gøen ville gøre sin virkning; og nu gentoges de samme undskyldninger, de samme forsikringer til den fornærmede digter. Vi andre, der godt vidste, hvorledes dette hang sammen, havde den største møje med at skjule vor latter, uagtet vi naturligvis misbilligede Wexschalls opførsel. Da Oehlenschläger var gået bort, og madam W. bebrejdede sin mand det passerede, svarede han: »Jeg vil dog se, om jeg ikke kan vænne ham af med denne evige oplæsen; den er forbandet kedsommelig.«